

РЕШЕНИЕ

№ 3102

гр. София, 10.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1915** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на Инспектората към Висшия съдебен съвет срещу Решение № 5628 от 05.12.2023 г., постановено по НАХД № 15605 от 2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9 състав. С решението е отменено Наказателно постановление № 31 от 05.10.2023 г., издадено от главния инспектор на Инспектората към Висшия съдебен съвет (ИВСС), с което на М. Р. А., на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ е наложена „глоба“ в размер на 300 лева, за нарушение на чл. 175в, ал. 1, т. 1, вр. чл. 175а, ал. 1, т. 1 от ЗСВ и на основание чл. 28 ЗАНН съдът е предупредил лицето да спазва занапред разпоредбите на ЗСВ, тъй като при извършване на друго административно нарушение от същия вид, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, ще му бъде наложено административно наказание.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е постановено при

неправилно прилагане на закона, касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК, тъй като СРС неправилно е приел, че извършеното нарушение представлява маловажен случай. Изтъкнато е, че закъснението от 11 дни до подаването на декларацията, както и обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път обуславя само определянето на наказание в по – нисък размер, съгласно чл.27, ал.3 от ЗАНН. От съда се иска да отмени обжалваното съдебно решение.

В съдебно заседание касаторът, чрез упълномощен представител с юридическо образование поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответната страна - М. Р. А., в депозиран отговор на касационна жалба и лично в проведеното съдебно заседание, оспорва жалбата и иска решението на СРС да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа становище, че решението на СРС е правилно.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установено, че на 30.06.2023 г. М. Р. А. е встъпил като „съдия“ в Районен съд – Тетевен. В тази връзка същият в пет дневен срок подал първоначална първа декларация за имуществено положение, която била адресирана към кадровия орган Висш съдебен съвет (ВСС) на Република България. В срок до 31.07.2023г. съдия А. следвало да подаде втора първоначална декларация за имуществено положение и към Инспектората към ВСС, но като встъпващ в съдебната система, същият узнал за това задължение със закъснение. Попълнил и валидирал встъпителната декларация за имуществено положение с уникалното за нея контролно число на 09.08.2023г. в [населено място]. Данните в декларацията са идентични с тези във вече подадената

до ВСС при встъпването му като съдия. Подал декларацията лично в ИВСС, [населено място], на 11.08.2023г. с вх. № 23143. Съдия А. предоставил към тази декларация в полза на ИВСС и извънсъдебна декларация - образец за съгласие за разкриване на банкова тайна за него и членовете на семейството му във връзка с желанието му да окаже пълно съдействие на ИВСС. Нарушението е установено при извършена проверка от инспектор при Инспектората към ВСС на 09.08.2023 г. в базата данни на Инспектората към ВСС, за което е съставена докладна записка. На 28.08.2023 г. от експерт при Инспектората към ВСС – Д. (свидетел) е съставен АУАН № 31/28.08.2023г. за това, че съдия А., в качеството си на задължен субект по ЗСВ, не е подал в ИВСС декларация за имущество и интереси по чл. 175а, ал. 1, т. 1 ЗСВ в законоустановения срок по чл. 175в, ал. 1, т. 1 ЗСВ (едномесечен срок от възникване на качеството „съдия“ в Районен съд – Тетевен), т.е. до 30.07.2023 г.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред въззивния съд Наказателно постановление № 31 от 05.10.2023 г. от Главния инспектор на ИВСС, с което на ответника по касация е наложена глоба в размер на 300 лева, на основание чл. 408а, ал. 1 ЗСВ.

Въззивния съд е достигнал до извод за наличието на нарушение по ЗСВ, извършено от съдия А., който не е подал в срок дължимата декларация по чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, а е изпълнил задължението си със закъснение от 11 дни. В мотивите на съдебното решение е посочено, че в случая не се и спори, относно факта на закъсняло подаване на декларацията и за времевия период. Независимо от това, въззивният съд е отменил наказателното постановление, тъй като е приел, че се касае за нарушение, което представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Прието е, че от осъществяването на нарушението не са настъпили вредни последици и не са засегнати по съществен начин фундаменталните цели, визирани в разпоредбата на чл. 1 от ЗСВ. Изтъкнато е, че съдия А. е подал декларация със същото съдържание в законоустановения пет дневен срок и пред ВСС от датата на встъпването си като съдия в РС – Тетевен, като доказателствата по делото не установяват проявена недобросъвестност от съдия А.. Съдът е приложил разпоредбата на чл.63, ал.2, т.2 ЗАНН и е упражнил своето правомощие да предупреди нарушителя.

Въззивното решение е правилно.

Фактичката страна е установена правилно, въз основа на събраните доказателства и касационният съд я кредитира. Изцяло се споделят изводите на въззивния съд, че безспорно е извършено нарушение по чл.175в, ал.1, т.1 във вр. с чл.175а, ал.1, т.1 от ЗСВ, но неправилно нарушението е санкционирано, тъй като представлява маловажен случай. Въззивният съд, след оценката на доказателствата е достигнал до правилните изводи, че ответник по касационна жалба, в качеството си на магистрат, не е целял укриване на данни за имуществото и интересите си. Нарушението е констатирано след като вече е била представена декларацията и реално не е настъпило засягане на обществения интерес, свързан с прозрачността на имуществото на магистрата. Както правилно е отбелязал въззивният съд в решението си, касае се не само за първо нарушение, но и за незначително забавяне при подаването на декларацията. Деянието изцяло попада и в актуалната нова дефиниция на маловажен случай. Съгласно разпоредбата на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН (нова - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или изпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на изпълнение на задължение от съответния вид. В контекста на визираната разпоредба, касационен състав приема, че деянието се характеризира със значително ниска степен на обществена опасност, тъй като освен, че закъснението е само 11 дни, същото не е попречило на контролния орган – ИВСС, да осъществи правомощията си по проверка на имуществената декларация и нейното публикуване. Следователно, отрицателното въздействие на осъщественото от ответника деяние върху защитените обществени отношения е незначително, поради което, прилагането на административнонаказателна репресия се явява обществено неоправдано.

За поправянето и превъзпитанието на нарушителя в настоящия случай не е необходимо ефективното му санкциониране, тъй като целите по чл.12 от ЗАНН биха били постигнати, без да се ангажира административнонаказателната му отговорност, като с приложение на института на маловажността му се окаже необходимото

предупредително въздействие. Ответникът е предупреден, че при извършване на нарушение от същия вид, в едногодишен срок от влизане в сила на съдебното решение, ще му бъде наложено административно наказание. Това предупреждение безспорно оказва въздействие, доколкото се прилага в хипотеза на доказано нарушение, авторство и вина.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, XII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5628 от 05.12.2023 г., постановено по НАХД № 15605 от 2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.